

2/2/90

השבוע

תגובה / אריאל רוזנצבי

אני מציע לאליצור להצטרף

בדיווח על עקומת יסוד של חירות המצפון. זו בעיני הרמקוסייה בהתגלותה. תומכי הדיקט, לעומת זאת, המציעים כללי משחק הגנים לתוצות חופשיות של רשות, נגעים, לרעות, כדי פית בזיון תרבותי. אינו אחרונה. זאת ועוד, מנסה הצעת הדיקט ממליצים, כי התקבל ברוב של שני שלישים מחברי הכנסת ותאשר במשאל עם האם זה הדיקט להשליט רשות מיידית על רוב, עליו מרכז אליצור.

לא נתקרה רשות של אליצור, עד שהיא מאשים את תומכי הדיקט בשימוש בניסוחים אורז וליגים ומתחזה להבטחת השקפת העולם הולך גית. יקרא הקדא רשפים רעיונות הדיקט, הכלי לים בחירות אחריות לכנסת, בחירות ישירות לראש הממשלה, מגילה משודיינת של זכות אר, ומ ניסוחים אחרים.

ניסו בעיני אליצור, הנצח ות המפלג המסורתי, חקים, ובין היתר, הנצח ות המסורתי הקאליציוני, המשך עריצות הרוב ללא הגנה חוקית ומשודיינת של זכויות המיעוט וכי פית ארצות חיים בדרך חקיקה, ומ הערובה לעק רשות הרמקוסייה ל שיטת אליצור.

מאז נתפרסמה הרשימה, פורסם מחקר המסקי את רמת האמינות הרב מוכח של השיטה הנכר שלחית הישראלית בערי ני הבדל. את הייאוש ממסורות הרמקוסייה הר ישראלית, אלה כאים כי צד משבר והגנה ות ועשת שבר מוסרי. מחקר זה, כמו גם הרשימה של אליצור, מחזקים את המדי סקנה כי אין מבוסס

מחקיקת חוקה לישראל, רק בה הסיכנה להשוות ערכים נכונים של רמקוסייה, להולקו נבונה ויע ילח של מסכיות בין רעיונות השונות המבטיחה כשר ברצף כבוד ריסון הכוח ומגבלות אכיפתו, ולהבטחה לאורך ימים של זכויות האדם ור חירויותיה.

חוקה מיציגת את העם, ומשום כך היא המסמך המבטא את ריבונותו. תפקידה לאון בין כוח הרוב לבין ערכי היסוד של השיטה. ממכע ומבטיח היא נעדה בראש ובראשונה להגן על המיעוט. לשמור עליו מפני עריצות הרוב.

בשיטת משפט ראיתי, ובעולם משנים מעוק, היה על המיעוד הדתי לעמוד בראש המאבק לחקיקת חוקה ולחקיקת חוק יסוד זכויות האדם והאחרת. לא רק מכיוון שאת קודשת חיי האדם, את השמירה על כבודו ואח הגבלת שלטונו של האדם באדם נתנה חירויות העולם, אלא מטעמים תורכל תיים של שמירה על אינטרסים.

למפלגות מיעוט המפוזרות לשון מאוניים יש ביד שראל כוח פוליטי העולה כבוד גיאומטרי יחסית לכוח בצמור. מפלגות כאלה מדפיות לגמל את המאבק במגזר המוכר וחוביני של המיקח המסמך הקאליציוני, במקום מאבק חופשי ורעיוני על רשותה של החברה הבויה האובייקטיבית של בית המשפט. זה המסמך לכך, שאודי אליצור אינו חופש מעריצות הרוב. הוא חופש דווקא מבית המשפט.

אלא שכח פוליטי יש לו תבונה משונה. כבוכי הוא בא ולפת ערב הוא שכ. תחושת הכוח הפוליטי היא מרופה. רק תחושה מרומה של כוח טרפת לחלק מן הצמור והני הממוכר לתגמד לחקיקת חוקה ולתקן יסוד זכויות האדם והאחרת.

אני מציע לארי אליצור להתייצב יחד איתי לחקיקת חוקה יהודי כלבך. חוק יסוד זכויות האדם והאחרת. אני מציע לו להיאבק יחד כדי לתקן את הבעיה, לעש מתן ביטוי לזכויות יסוד של ציבור דתי. לא עדי מיקח וממכר קאליציוני לא על זכויות ולא על שלילתן. נשריי את הזכות להצטרף דתי, בבטחה שרויין בין חונקן ישיבני (שתלמידיו ממליצים את חזרתו הארצית) להשכלה אקדמית, בבטחה את התמיכה במסורות דתיים כחלק בלתי נפרד מתמיכה במסורות תרבות, נשריי יין את שמירת חופש העיסוק של יהודי שומר שבת בכל מקום עבודה. תישנים אלה יזמכמו על הרוב. על כמים משותף זה של כבוד הדדי ושיתוף ניאבק יחד, אורי אליצור האני, להשרשת ערכי חירויות במדינת ישראל. מאבק ובחירות רבותי במקסו של מאבק אבוד לכפית גוף של תוצאות משפטיות ללא נשמה.

פרופ' רוזנצבי הוא מרצה בכפולטוח למשפטים, אוניברסיטת ת"א, וחבר צוות מחקר הצעת החוקה לישראל

כרישמו "הקיצונים החילוניים האלה רוצים חוקה (חדשות" 12.1.90), ויכה אורי אליצור את שראי "חירות" ברשימה המקורית של השנה וכה מקדימות מן סענתו של הכותב, עד שכן מצליחות לאבד כל נקודת אחריות, מן עובדותיהן וק רעיונית. הכותב מקלה שתי הנחות יסוד והפצה הנביעה לחוקה היא גיסיון להשליט את רשות המיעוט על הרוב השנייה, הצעת העולם החילוני לתוצות את שלטונה של השקפת העולם החילוני הקיצונית. למרות שהרשימה עשה חרשם של תרגיל מתר חכם ברמקוסייה, אני נוהן אפיון בנתם לבו של הכותב. הוא מאמין במה שכתב הפגמים הבסיסיים בסענות אינם צדד טקטי של הכותב את העינות היסודי השרישה כחלק מן הציבור הישר אלי שיטת המשפט בישראל, רק מציאות נמשכת של היעדר חוקה מס

כירה כירד נתחמכו לו לכותב החירות. המיעוט הפך רוב, והרוב הפך מי עוט. השיטה הקאליציונית הישראלית, בה מיי עוט, והחוקה לשון מאוני יים נבין שזא ודני בין שזא חילוני, בין שזא מנתה על ידיו השקפת עולם גמיות קיצונית ובין על ידיו השקפה שר אלות קיצונית, כשה את רשות על הרוב, הפכת להיות המפלג המקדש. הבטחת המצב הקיים על פגמיו, המוכחים מדי יום מורש, היא כעניי הכותב והציין הרמקוסייה המוכי שחת. רק פרט קטן אודי נסכה ממנו דווקא מסר קאליציוני כשיטה הנקדחת זכויות אדם משודיינת, מאפשר לרוב לערוד עיסוקא

עם המיעוט להבטחת שליטתו על נבם של עקר נות היסוד, ולעיתים תוך הקרבת חירויות הפרט. הכותב באו השבון עם החילוניות, זה לגיסיו, אולם אינו מתיי העניין. סנה אם להשוות ערכים רמקוסיים מתוכו אורי אליצור, כשהוא מרכז על הבטחתה של השקפת עולם חילונית קיצונית, כי אז הוא שומט את הקרקע מתחת למיעונו, הנכבד כים, כביכול, על ההשקפה הרמקוסייה. הכותב מננה את השאיפה של "המיעוד החילוני" להדשות לארצות טקנונייני או ארצות-הברית. כמותי כמחזה, אולם עד שאנו מוחדרים כשאיפה ליחור יין, מן הדין שנגנה, לפחות בכל הנוגע למדרי חוקה ומסמל, כמתקפות שבאמות. זו נקדחת המוצא והניליות השנועת מאינתו. לבני אחרות תורה, תרבות ומוסר נחפש את רובנו הייחודית.

אלא שאת המאבק על תכנים וערכים, את המאבק התרבותי, והצרתי, לא מנהלים באמצעות חקיקת הכנסת, גם לא באמצעות חוקה. חוקה אינה כופה דעות תרבותיות. אין היא מבחינה השקפת עולם. היא מגישה את כללי המשחק הראויים לקיומן של שוק חופשי של רעיונות. היא מבטיחה לכל יחיד ולכל קבוצה חופש מאבק על ערכי תורה ותרבות. היא מיסדת על כבוד הדדי בין עולם המושגים הדתי למושגים, ובין הציבור הדתי להר לוני. אין היא כאה לזוהת בין דת למדינה, וגם לא להפריד בין שניהם. היא באה להבטיח ש"צדיק כאמתונו חייה". אינו נמנה עם "הקיצונים הדתי" לונים האלה, האני מאכן בחזיתותיה של חקיקת חוקה ולמצער, לתקופת כנייים, חקיקת חוק יסוד זכויות האדם והאחרת. אני רוגל בעוקה ומעוק הר סוד מתוך רבנות בהשקפת העולם הדתית הציר גית, המשלבת תורה עם דרך ארץ, תורה עם ערכים רמקוסיים.

"ישות שלמטה" אומר הירושלמי ומשדרין פ"ז ה"ה, "ש בה כוב ושקר וגיבול רעת ומשוא פנים..." חוקה מכריזה אחרות ממשל, מגבילה את הכוח השלטוני, ומנועת הפקלה שרירותית של כוח הרוב כלפי המיעוט. אפלה אין כל ניגוד לתפיסותינו הדתיות. ההלכה אינה שוללת הסדר מנגרת שלטונית, מצד אחד, אינה תומכת בהעוק מה כולתו מוגבל, מצד שני. להפך, האתום, של הידות תומך בשני העקרונות האלה גם יחד. מראה של מלכות, סוד גימא, הגבלת כוח האדם לשלוט בחברו, במדינת עברי זה ולא עברים לעברים, מאידך גימא.

אם על קריו תומכי רעיון החוקה רוצים להשי פיע על הציבוץ התרבותי של המדינה, איאפשר לעשות זאת בבטייה" אומר אורי אליצור. והקרא משתאה נוכח השימוש המניפולטיבי בעקרונות הרמקוסייה. אורי אליצור עצמו רוגל בחקיקה דתית, הכופה נורמות דתיות על ציבור חילוני, מבחו של הרוב קאליציוני הממיר כוח פוליטי